

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobce: **Mgr. P. V.**, zastoupen JUDr. Janem Burešem, Ph.D., advokátem se sídlem Václavské náměstí 807/64, Praha 1, proti žalovanému: **Ministr vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2023, č. j. MV-47052-5/SO-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 5. 2024, č. j. 11 Ad 6/2023 - 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Ředitel Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje rozhodnutím ze dne 4. 8. 2016 propustil žalobce ze služebního poměru na základě předchozího kázeňského rozhodnutí. Žalobce následně požádal o výsluhový příspěvek, který mu byl přiznán rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení žalovaného ze dne 6. 10. 2016, č. j. OSZ-150158/Z-Že-2016, zpětně od 5. 8. 2016.

[2] Žalobce však rovněž napadl výše zmíněné kázeňské rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Ostravě; ten jej rozsudkem ze dne 11. 5. 2021, č. j. 65 Ad 8/2020 - 75, zrušil a věc

vrátil k novému projednání. Následně dne 29. 11. 2021 zrušil příslušný správní orgán prvostupňové kázeňské rozhodnutí a řízení zastavil.

[3] V důsledku toho dne 26. 10. 2022 došlo k zastavení řízení o propuštění žalobce a k zastavení výplaty výsluhového příspěvku (služební poměr žalobce neskončil a nárok na výplatu výsluhového příspěvku tedy nevznikl).

[4] Dne 3. 2. 2023 vydal ředitel odboru sociálního zabezpečení žalovaného ve věcech služebního poměru prvostupňové rozhodnutí, v jehož odůvodnění uvedl, že s ohledem na skutečnost, že služební poměr nadále trvá, žalobce nesplňuje podmínky nároku na výplatu výsluhového příspěvku podle § 162 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“) a tento nárok na výplatu výsluhového příspěvku zanikl dnem 5. 8. 2016.

[5] Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání. To žalovaný shora uvedeným rozhodnutím zamítl. Zopakoval, že podle § 162 odst. 1 zákona o služebním poměru žalobcův nárok na výplatu výsluhového příspěvku zanikl dnem 5. 8. 2016 a prvostupňové rozhodnutí tak reaguje na situaci, ve které v důsledku usnesení o zastavení řízení o propuštění došlo k „obživnutí“ služebního poměru žalobce.

[6] Těmto závěrům se žalobce bránil žalobou u Městského soudu v Praze, který ji však shora označeným rozsudkem zamítl.

[7] Soud předně konstatoval, že napadené rozhodnutí ani jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není nicotné ani nepřezkoumatelné, jak namítal žalobce. Následně se ztotožnil se závěry žalovaného, že pokud bývalému příslušníku zaniká podle § 162 zákona o služebním poměru nárok na výplatu výsluhového příspěvku při opětovném vzniku služebního poměru, tím spíše nárok na výplatu výsluhového příspěvku zaniká za posuzované situace. Žalobce optikou skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí tak nikdy nebyl *bývalým* příslušníkem a nesplňuje tak jednu ze základních podmínek pro přiznání výsluhového příspěvku. Z tohoto důvodu služební funkcionář postupoval správně, pokud konstatoval zánik nároku na výplatu výsluhového příspěvku žalobce za pomoci § 162 odst. 1 zákona o služebním poměru. Pokud by žalobce pobíral současně služební příjem i výsluhový příspěvek, bylo by to nejen v rozporu se smyslem výsluhového příspěvku, jako kompenzace související s ukončením služebního poměru, ale založilo by to nerovnost mezi ostatními příslušníky. Žalovaný tak dle závěrů soudu postupoval správně, jestliže napadeným rozhodnutím deklaroval, že nárok na jeho vlastní výplatu žalobci zanikl i zpětně, tj. jakoby ani nikdy nevznikl. Do žalobcových práv tak nebylo zasaženo, jelikož mu náleží za dobu, za kterou mu byl vyplácen výsluhový příspěvek, vyšší služební příjem.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[8] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[9] V ní namítl, že v jeho případě neměl být aplikován § 162 odst. 1 zákona o služebním poměru, který dopadá na případy, ve kterých bývalí příslušníci opětovně vstupují do služebního poměru, což není jeho případ. V nyní posuzované věci došlo k aplikaci § 44

pokračování

zákona o služebním poměru, který zakotvuje, že pokud dojde ke zrušení rozhodnutí o skončení služebního poměru příslušníka, jeho služební poměr trvá se všemi nároky. Ve vztahu k aplikaci § 162 zákona o služebním poměru odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ničeho neuvádí, a je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů Napadené rozhodnutí tuto vadu nezhojilo a ani zhojit nemohlo. Argumentaci soudu, že prvostupňové a napadené rozhodnutí tvoří jeden celek, stěžovatel považuje za nepřiléhavé.

[10] I pokud by se na žalobcův případ vztahoval § 162 zákona o služebním poměru, bylo by prvostupňové i napadené rozhodnutí nicotné, jelikož účinky předvídané tímto ustanovením nastávají přímo *ex lege* a není třeba vydávat dalších rozhodnutí.

[11] Pokud by služební funkcionář zánik výsluhového příspěvku toliko akademicky konstatoval, pak by stěžovatel dále proti prvostupňovému rozhodnutí nebrojil. Prvostupňové rozhodnutí však pouze nekonstatuje zánik nároku na výplatu výsluhového příspěvku, ale zpětně zasahuje v neprospěch stěžovatele do jeho práv nabytých v dobré víře z titulu pravomocného a vykonatelného, dosud nezrušeného rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku. Pokud v této souvislosti soud uvedl, že „*mu není zřejmé, proč se žalobce domáhá zrušení deklaratorního rozhodnutí, s jehož závěry se ztotožňuje, resp. ztotožňuje se s tím, že mu nárok na výplatu výsluhového příspěvku zanikl.*“), pak k tomu stěžovatel uvádí, že soud jeho námitce neporozuměl a neposoudil tak náležitě klíčovou právní otázku v dané věci, tedy zda deklarace zániku nároku na výplatu výsluhového příspěvku měla být činěna *pro futuro*, nebo touto deklarací lze zpětně zasahovat do práv nabytých v dobré víře v minulosti na základě doposud nezrušeného pravomocného a vykonatelného rozhodnutí.

[12] Stěžovatel nikdy netvrdil, že by mu měl být vyplácen zároveň služební příjem a zároveň výsluhový příspěvek. Má však za to, že mu nárok na výplatu výsluhového příspěvku zanikl *ex lege*, prvostupňovým rozhodnutím vůbec nemělo být rozhodováno o zániku jeho nároku zpětně, *nota bene* za situace, ve které již k zániku došlo a výplata výsluhového příspěvku byla od listopadu 2022 zcela správně zastavena; služební funkcionář i žalovaný se však snaží retrospektivně rušit po uplynutí všech promlčecích a prekluzivních lhůt pravomocná a vykonatelná rozhodnutí. Tím je zasahováno do principu právní jistoty ve vztahu k právům stěžovatele nabytým v dobré víře.

[13] Prvostupňový orgán, potažmo žalovaný, se pokouší revidovat stav, který s ohledem na uplynutí prekluzivních lhůt limitujících možnost přezkoumání pravomocných rozhodnutí již není možné změnit, a na základě kterého byl výsluhový příspěvek stěžovateli v roce 2016 přiznán. Takový postup však není přípustný. Rozhodnutí správního orgánu (služebního funkcionáře) nemůže působit retrospektivně v neprospěch účastníka řízení. Pokud stěžovatel v minulosti nabyl výsluhový příspěvek, nabyl tak v dobré víře od svého „zaměstnavatele“, v situaci, ve které (byť protiprávně) propuštěn ze služebního poměru, nárok na případné vrácení takto poskytnutého plnění stěžovatelem je však již promlčen.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na důvodnosti a správnosti své argumentace uvedené v napadeném rozhodnutí, které ostatně přitakal i městský soud v napadeném rozsudku; navrhl proto zamítnutí podané kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Soud nejprve ověřil splnění zákonných podmínek řízení o kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přípustná. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že **není** důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku za procesní situace, ve které řízení před krajským/městským soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud přezkoumává rozhodnutí a postup krajského/městského soudu, stěžovatel/ka je proto povinen/a uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského/městského soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, odst. 140 a judikatura tam citovaná). I dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, je žalobce povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Tyto závěry rozšířeného senátu lze plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti s tím, že důvody musí směřovat proti rozhodnutí krajského/městského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum pravomocného soudního rozhodnutí (shodně viz rozsudek ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58). Vyjma případů taxativně uvedených v § 109 odst. 4 s. ř. s. je soud uplatněnými důvody kasační stížnosti vázán. Proto obsah a kvalita kasační stížnosti v podstatě předurčují obsah rozhodnutí soudu. Kasační bod je způsobilý k projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován. Soud není oprávněn, tím méně pak povinen, domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu. Uplatní-li proto stěžovatel/ka obecnou námitku, může se jí soud zabývat toliko v mezích její obecnosti (rozsudky ze dne 14. 8. 2019, č. j. 8 As 153/2019 - 39, nebo ze dne 13. 9. 2017, č. j. 7 As 208/2017-20, a rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Ačkoli je kasační stížnost značně podrobná, přesto jen převážně opakuje žalobní body (případně rekapituluje dosavadní průběh řízení) a nebere dostatečně v úvahu argumentaci městského soudu, proti jehož rozsudku směřuje.

[17] Veden výše uvedenými závěry judikatury posoudil kasační soud uplatněné kasační námitky následovně.

[18] Kasační soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že správní soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci účastníka a tu obsáhle vyvracet. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné tedy je, aby se soud ve svém rozhodnutí zabýval všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek ze dne

pokračování

24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33, či rovněž náleží ÚS ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08). Uvedeným kritériím napadený rozsudek i jemu předcházející rozhodnutí žalovaného plně vyhovuje. Rovněž není vadou, pokud se krajský/městský soud ztotožní se závěry správních orgánů a tento svůj závěr náležitě odůvodní; tak, jak tomu je v nyní souzené věci. Městský soud se neomezil pouze na všeobecný souhlas s argumentací žalovaného, ale naopak se námitkami žalobce podrobně zabýval.

[19] Napadený rozsudek kritéria přezkoumatelnosti splňuje, neboť se v něm městský soud vypořádal se stěžejní žalobní argumentací a dostatečně vysvětlil, proč ji považoval za nedůvodnou. Soud jasně a srozumitelně odkázal jak na relevantní právní úpravu, tak související judikaturu správních soudů a rovněž se neopomněl vypořádat s námitkami uplatněnými v žalobě (v rozsahu a míře konkrétnosti, v jaké byly uplatněny). Jedná se o srozumitelné a řádně odůvodněné rozhodnutí, ze kterého je zřejmé, proč soud žalobu zamítl. Nepřezkoumatelnost nelze vnímat jako subjektivní představu o tom, jak měl soud o podané žalobě rozhodnout. Jde o objektivní překážku, která by Nejvyššímu správnímu soudu bránila závěry městského soudu řádně přezkoumat. Taková situace v daném případě nenastala.

[20] V první části kasační stížnosti stěžovatel de facto pouze zopakoval svou žalobní argumentaci, dle které považuje napadená rozhodnutí za nicotná. Následně se omezil na prostý nesouhlas se závěrem městského soudu uvedeným v bodě 27 napadeného rozsudku, kde soud uvedl, že ve vztahu k namítané nepřezkoumatelnosti je nutno na obě správní rozhodnutí nahlížet dohromady. Touto námitkou se městský soud zabýval v bodech 21 a následujících napadeného rozhodnutí, zde zcela dostatečně a uceleně vysvětlil, proč obě rozhodnutí nejsou ani nicotná, ani nepřezkoumatelná. S těmito závěry kasační soud plně souhlasí a v podrobnostech na tyto body napadeného rozsudku plně odkazuje. Městský soud zcela přílehavě odkázal na rozsudek ze dne 4. 10. 2023, č. j. 2 As 29/2023 - 32, body 31 až 33, kde kasační soud s odkazem na svou dřívější judikaturu uzavřel, že postup služebního funkcionáře, který deklaroval zánik nároku na výplatu výsluhového příspěvku, byl správný. Úvahy stěžovatele ohledně namítané nicotnosti takového rozhodnutí proto nejsou správné. Naopak plně ob stojí napadené závěry v bodě 27 rozsudku městského soudu; kasační soud souhlasí, že případné nedostatky odůvodnění prvostupňového rozhodnutí mohou být napraveny rozhodnutím odvolacího správního orgánu, jelikož rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně tvoří jeden celek. To platí tím spíše, pokud odvolací orgán vychází ze stejného spisového materiálu, respektive stejných skutkových zjištění jako správní orgán prvního stupně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2017, č. j. 7 Afs 86/2017 - 33).

[21] Podstatou nyní posuzované kasační stížnosti je nesouhlas stěžovatele s postupem správních orgánů, které vydaly rozhodnutí o tom, že stěžovateli nenáleží právo na výplatu výsluhového příspěvku, resp. že tento nárok zanikl /zpětně/ k 5. 8. 2016. Dle něj může mít napadené rozhodnutí účinky maximálně *ex nunc*, nikoliv *ex tunc*.

[22] Podle § 44 zákona o služebním poměru platí, že *dojde-li ke zrušení rozhodnutí o skončení služebního poměru příslušníka, jeho služební poměr trvá se všemi nároky*. Jak správně uvedl již městský soud, toto ustanovení zavádí fikci trvání služebního poměru a plyne z něj, že v případě zrušení rozhodnutí o skončení služebního poměru je třeba navodit

a zrekonstruovat stav, jaký by tu byl, kdyby zde ono nezákonné rozhodnutí vůbec nebylo, a to se všemi důsledky.

[23] Podle § 162 odst. 1 zákona o služebním poměru dále platí, že *při opětovném vzniku služebního poměru podle tohoto zákona zaniká příslušníkovi nárok na výplatu výsluhového příspěvku dnem, který předchází dni opětovného vzniku služebního poměru.*

[24] Městský soud v této souvislosti zcela přiléhavě uvedl, že z odkazovaného ustanovení plyne, že nezaniká nárok na výsluhový příspěvek jako celek, ale zaniká nárok na jeho výplatu v přiznané výši (viz bod 19 napadeného rozsudku). V nyní posuzované věci je třeba striktně oddělit nárok na výsluhový příspěvek a nároku na jeho výplatu, přičemž předmětem sporu je zde právě nárok na výplatu výsluhového příspěvku. K tomu lze odkázat též na rozsudek ze dne 14. 3. 2017, č. j. 4 As 238/2016 - 42, č. 3555/2017 Sb. NSS, dle kterého „vznik nároku na výsluhový příspěvek znamená naplnění podmínek, za nichž je možné úspěšně o výsluhový příspěvek požádat. Tento nárok tak s ohledem na poměrně jednoduché předpoklady ve shora citovaných ustanoveních služebního zákona v zásadě vzniká již skončením služebního poměru, bylo-li bývalým příslušníkem v součtu dovršeno 15 let služby. Oproti tomu nárok na vlastní výplatu výsluhového příspěvku vzniká až v návaznosti na podání žádosti o jeho výplatu právní mocí (přesněji vykonatelností) navazujícího rozhodnutí služebního orgánu, jímž byla výplata výsluhového příspěvku přiznána. Tento nárok lze přitom uplatnit i zpětně od určitého data, pro vyhovění žádosti je však nezbytné, aby k uvedenému datu již byly splněny hmotněprávní podmínky výplaty, tj. vznikl nárok na výsluhový příspěvek jako takový a současně nezanikl nárok na jeho výplatu (např. z důvodu souběžného nároku na výplatu vyššího důchodu či výsluhového příspěvku ze služebního poměru vojáka z povolání ve smyslu § 160 a § 161 služebního zákona)“.

[25] Předně je třeba konstatovat, že stěžovatel setrvale pomíjí skutečnost, že po zrušení rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru došlo zpětně k obnovení služebního poměru (se všemi k tomu náležícími nároky); v souladu s výše uvedenou právní úpravou se má za to, že služební poměr trval po celou dobu, co byl neplatně skončen. Bez skončení služebního poměru tak nemohou stěžovateli oprávněně náležet nároky, které se skončením služebního poměru souvisí.

[26] K samotné podstatě argumentace stěžovatele (tehdy žalobce) odkázal městský soud přiléhavě na svůj dřívější rozsudek ze dne 15. 2. 2012, č. j. 10 Ca 21/2009 - 38, ve kterém dospěl k obecně platnému závěru, že ani dodatečně vyřčeným porušením práva vůči účastníku služebního poměru nemůže tento účastník z příslušného právního vztahu vytěžít více, než mu náleží při neporušení právního vztahu (zde služebního poměru), který byl *ex post* obnoven s účinky *ex tunc*, resp. že vedle sebe neobstojí dodatečně poskytnuté platové plnění z obnoveného služebního poměru s nároky vyplývajících z přiznání odchodného a platového vyrovnání v době před právním obnovením služebního poměru, ledaže zákon umožňuje poskytnout v takové souvislosti účastníku, jehož právo bylo porušeno, jakékoli jiné plnění kompenzačního nebo reparačního charakteru. Uvedený názor městského soudu byl následně aprobován též kasačním soudem, který uvedené rozhodnutí potvrdil a podanou kasační stížnost zamítl (viz rozsudek ze dne 23. 1. 2013, č. j. 3 Ads 51/2012 - 48). Kasační soud k tomu doplnil, že jestliže bylo rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru definitivně zrušeno (s účinky zpětně),

pokračování

nemůže existovat ani zákonný důvod pro přiznání odchodného a platového vyrovnání stěžovateli. Soud dále uzavřel, že „*služební poměr stěžovatele tedy nebyl (k 31. 8. 2005) ukončen. Za takové situace ovšem není splněna základní podmínka pro přiznání odchodného a platového vyrovnání dle § 114 a § 115 zákona o služebním poměru z roku 1992, podle kterého je třeba řešit jak otázky související se skončením služebního poměru stěžovatele, tak i nároky, které s tím souvisí (§ 227 odst. 2 služebního zákona). Podmínkou přiznání uvedených nároků bylo skončení služebního poměru stěžovatele uvolněním nebo propuštěním ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. a), b), c) a odst. 2 citovaného zákona, ke kterému však nedošlo*“. Kasační soud se rovněž zabýval otázkou případné dobré víry stěžovatele; která však výše uvedený závěr nemohla ovlivnit. Soud tak souhlasil s argumentací městského soudu, že ani z hlediska dobrých mravů nelze ospravedlnit přijetí obojího, ve skutečnosti však alternativního plnění (konkrétně platové nároky vyplývající ze služebního poměru i nároky vyplývající z jeho skončení).

[27] Uvedené závěry jsou pak plně využitelné i v nyní posuzované věci a kasační soud nevidí důvod se od nich odchýlit. K namítané dobré víře stěžovatele ve správnost rozhodnutí o přiznání nároku na výplatu výsluhového příspěvku lze nad rámec již uvedeného ještě doplnit, že to byl sám stěžovatel, který svým procesním postupem, namítaje (důvodně) nesprávnost původních rozhodnutí, inicioval soudní přezkum, vedoucí ke zrušení rozhodnutí o kázeňském provinění, což následně vedlo ke zrušení rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru a logicky též navrácení do původního stavu – tj. ke zrušení rozhodnutí o výplatě výsluhového příspěvku.

[28] K výše uvedenému závěru dospěl též městský soud v napadeném rozsudku, kde tento závěr zcela vyčerpávajícím způsobem odůvodnil v bodech 33 až 37 tohoto rozsudku, přičemž kasační soud se s touto argumentací plně ztotožňuje a v podrobnostech na ní nad rámec výše uvedeného proto plně odkazuje. Kasační soud rozumí ekonomické motivaci stěžovatele k vedení nyní posuzovaného sporu, ostatně ji stěžovatel sám osvětlil a rozvedl, ačkoliv až v kasační stížnosti. Uvedené skutečnosti (riziko nutnosti vrácení výsluhového příspěvku jakožto bezdůvodného obohacení) však nepředstavují stav zákonodárcem nezamýšlený, nebo nechtěný, ale právě naopak, jak jednoznačně vyplývá z výše rekapitulované judikatury správních soudů. Pro účely nyní souzené věci není rozhodná otázka namítaného promlčení, ve vztahu k jednotlivým platbám výsluhového příspěvku. Tato námitka může být relevantní ve vztahu k rozhodnutí o samotném vrácení těchto plateb; takové rozhodnutí však není nyní předmětem tohoto soudního řízení.

[29] K odkazu stěžovatele na rozsudek ze dne 14. 3. 2017, č. j. 4 As 238/2016 - 42, č. 3555/2017 Sb. NSS, lze uvést, že i z něj vyplývá povinnost služebního funkcionáře vydat rozhodnutí, které zastaví výplatu výsluhového příspěvku. Konkrétně v odkazovaném rozsudku soud uvedl, že „*Důvodem zániku nároku na výplatu výsluhového příspěvku je přitom (jako tomu bylo v případě stěžovatele) i opětovný vznik služebního poměru, popř. vznik služebního poměru vojáka z povolání ve smyslu § 162 odst. 1 a 2 služebního zákona. Pokud nastane taková skutečnost, za dobu trvání opětovného služebního poměru nelze výsluhový příspěvek pobírat a v procesní rovině se to přirozeně projeví v tom, že služební funkcionář je v takové situaci povinen ex offio (resp. slovy § 178 odst. 1 služebního zákona „z podnětu bezpečnostního sboru“, přičemž fakticky by takovým podnětem však mělo být především splnění informační povinnosti bývalého příslušníka podle § 163 odst. 2 služebního*

zákonu) rozhodnout o tom, že příslušníkovi již výplata výsluhového příspěvku dále nenáleží.“ Stěžovatel v této souvislosti uvedl, že z formulace „dále nenáleží“ je zřejmé, že rozhodnutí služebního orgánu může mít toliko účinky *pro futuro*, neboli *ex nunc*, nikoliv zasahovat několik let zpětně (tedy *ex tunc*). Dle kasačního soudu však tato úvaha z odkazovaného rozsudku nevyplývá, předně je třeba uvést, že v posuzované věci soud vůbec neřešil nyní nastolenou otázku zpětnosti. Ostatně i skutkové okolnosti odkazované věci jsou zcela jiné, neboť v dané věci soud reagoval na argumentaci, že při opětovném vzniku služebního poměru zaniká příslušníkovi nárok na výplatu výsluhového příspěvku dnem, který předchází dni opětovného vzniku služebního poměru, což podle tamního stěžovatele nepůsobí zánik nároku na výplatu výsluhového příspěvku, ale že tento nárok přetrvává, ale po dobu trvání dalšího služebního poměru není vyplácen. Podle jeho názoru v důsledku vzniku nového služebního poměru nárok na pravomocně přiznaný a vyměřený výsluhový příspěvek nadále trval, pouze se do skončení následujícího (opětovného) služebního poměru sistoval nárok na jeho výplatu, což soud odmítl. Nejvyšší správní soud pak v odkazovaném rozsudku uvedl, že výše výsluhového příspěvku po skončení opětovného služebního poměru se stanoví na základě skutkových okolností (rozhodné doby služby, měsíčního služebního příjmu) vztahujících se k době ukončení posledního služebního poměru. Případný nárok na výplatu výsluhového příspěvku přiznaného v souvislosti se skončením předchozího služebního poměru, byť i ve vyšší částce, na základě § 162 téhož zákona zaniká a původní rozhodnutí o jeho přiznání nebrání vydání nového rozhodnutí na základě aktuálního skutkového stavu. Pro úplnost lze dodat, že i v této věci „vedle sebe“ existovala dvě rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku (jedno z roku 2009 a druhé z roku 2013), přičemž původní rozhodnutí z roku 2009 nebylo s ohledem na uplynutí lhůt pro vedení přezkumného řízení (stejně jako v nyní souzené věci) zrušeno.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[31] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2024

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu